

De offerschalen van Satan

COLOFON

Copyright © 2016 Robert Thomson

1e druk heruitgave juni 2022

ISBN 978 94 03668 093

NUR 301

Omslagafbeelding

Dreamstime

De namen en karakters in deze roman zijn gefingeerd. Elke gelijkenis met bestaande personen en gebeurtenissen berust op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag, in welke vorm of op welke wijze dan ook, worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt zonder toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted or stored in any form or by any means without written permission of the publisher.

<https://rthomson.nl>

-Robert Thomson

De offerschalen van Satan

Ander werk van Robert Thomson:

Een onverwachte erfenis (juni 2012) roman,

paperback: isbn 978 94 91472 039 (ook als e-book)

De zwarte spiegel (november 2012) psychologische roman,

paperback: isbn 978 94 91472 206 (ook als e-book)

Een obsessieve drang (september 2013) psychologische roman,

paperback: isbn 978 94 91472 374 (ook als e-book)

Het kille doodskleed (oktober 2016) roman,

paperback: isbn 978 94 63180 122 (ook als e-book)

Voor Fleur

Recensies

NBD Biblion:

Een indringend en met intieme details beschreven verhaal, gebaseerd op waargebeurde situaties. Afgerond verhaal door de beschrijving van Paula's leven voor, tijdens en na de traumatische gebeurtenis. Aandacht voor karakteropbouw. Vlot taalgebruik, heldere verwoording van seksualiteitsbeleving vanuit streng christelijk perspectief. Interessant, vanwege het gekozen perspectief van waaruit onderdrukking kan ontstaan.

Graag gelezen (Mieke Schepens): *****

Een knap geschreven roman over een onderwerp dat helaas aan de orde is, ook in ons kikkerlandje. Aan de buitenkant zie je het niet, maar eenmaal in de cirkel ben je onderworpen aan hun gebruiken. Afschuwwekkend hoe er met mensen wordt omgegaan! Niet een roman in de soort van romance-roman maar een heel spannende roman, richting thriller.

Leesdame Luna: *****

De constante dreiging in Paula's leven maakt eerder van dit verhaal een thriller dan een roman. Daarom kan ik het niet echt goed plaatsen in een genre. Vooral de godsdienstwaan-zinnigheid vind ik al thrillerachtig genoeg...

Ik kan dit boek aan iedereen aanraden! Het maakt namelijk zoveel los en geeft zoveel om over na te denken.

Thea The Bookgirl: *****

Een beklemmend en meeslepend verhaal welke onder de huid van de lezer gaat zitten en deze niet meer loslaat. Het verhaal laat zich lezen als een thriller en roept een rollercoaster van emoties bij de lezer op, mede door de levensechte beschrijving van personages en de beeldende schrijfwijze van de auteur...

Sommige fragmenten zijn schokkend, zoals de beschrijvingen van het huiselijk geweld door Marcel gericht tegen Paula. Andere fragmenten ontroe-

ren mij diep, leidend tot een brok in mijn keel en een traan in mijn ogen.

De Boekenwereld (Sandra van de Walle): ****

Thomson heeft een geheel eigen manier van schrijven en dat werkt erg verfrissend. Als lezer voel je je bijna één met het verhaal waardoor je je heel goed in de personages kunt verplaatsen. De auteur weet het zelfs voor elkaar te krijgen dat je sympathie kunt opbrengen voor de dader en de omstandigheden waarin hij opgroeide. De ronduit gruwelijke vernederingen waar Paula aan wordt blootgesteld zijn zo aangrijpend weergegeven dat je er de koude rillingen van krijgt. Juist het feit dat Thomson daarbij niet overmatig in detail treedt maakt de gevoelens van afschuw des te groter.

Grilev (Eva Krap): *****

Met De offerschalen van Satan heeft Robert Thomson bewezen dat hij zich uitermate goed kan inleven in zijn personages. Ze gaan de diepte in, het worden mensen van vlees en bloed. Thomson kan zich met een gerust hart meten aan de talentvolle auteurs die een verhaal weten neer te zetten waar je als lezer nog lang over nadenkt. De offerschalen van Satan is een boek dat zeker niet in je collectie mag missen.

Wemmie Wolf: ****

Op de cover staat roman maar ik zou het een roman met thrillerelementen willen noemen.

Robert Thomson heeft wat mij betreft zijn naam wel op de kaart gezet, een heel heftig thema verpakt in een boeiende schrijfstijl zonder door te draven. Het komt wel binnen en houdt je als lezer in de greep.

Boekverslaafde Kat: *****

De thema's die Robert Thomson heeft verwerkt in De offerschalen van Satan zijn gewaagd en heftig. Huiselijk geweld en een streng gelovige gemeenschap. De steeds grimmiger wordende sfeer en de tenenkrommende kortzichtige mensen, heeft hij uitstekend beschreven.

Thrillerlovers (Anne-Jan de Jong) **+**

Enorm goed geschreven, veel oog voor detail, overtuigend en scherpzinnig. Men brengt het boek uit als een roman, maar kan ook zomaar doorgaan als (psychologische) thriller, mede door een opeenstapeling van bizarre gebeurtenissen, een emotionele achtbaan en veel spanning.

Nadat we het kleine dorpsstation zijn gepasseerd draaien we een prachtige laan op. Aan het einde staat een klein kerkje. Even voorbij het kerkje komen we bij een schattig arbeidershuisje.

‘Hier is het,’ zegt Marcel.

Zijn gezicht verglijdt in een vreemde grimas en om zijn mond krult een nerveuze trek. Ik zie opeens een heel andere Marcel. Ik gris het gemengde boeket van de achterbank, gooi het jasje over mijn arm en schuif de zonnebril omhoog. Marcel houdt het tuinhekje voor me open.

Het tuintje is zo keurig onderhouden dat ik ervan gruw. Alle coniferen zijn rondgeschoren. Het lijken wel kleine lantaarnpalen. De plantjes staan om een gekamd grasveldje gegroepeerd, netjes soort bij soort, brrr. Er is werkelijk geen onkruidje te zien. Even krijg ik de neiging mijn haren los te trekken en m’n blouse open te gooien. Er als een ‘vamp’ doorheen te dansen op de wilde klanken van Deejay Zany’s *Be on your way*. Met de armen in de lucht, zwaaiend met mijn hoofd, zou ik mijn haren alle kanten op laten vliegen.

We lopen het tuinpad af naar de voordeur. Op het moment dat we voor de deur staan doet zijn moeder open. Het lijkt wel of ze op de loer heeft gelegen. Bijna had ik uitgeroepen: ‘Is dat zure mens je moeder!’

Ze draagt een donkerblauwe blazer met daaronder een grijze rok. Haar witte blouse is tot onder haar kin dichtgeknoopt. Het grijze peper-en-zouthaar zit in een stijve knot die met veel haarspelden bijeen wordt gehouden.

‘Zo jongen, dat zal tijd worden. Ik had jullie eigenlijk al veel eerder verwacht.’ Het klinkt haast vijandig.

Mij negeert ze. Ik meen zelfs een afkeurende blik te zien. Ik besluit dan maar het initiatief te nemen. Marcel staat als verlamd, onhandig te drentelen in de hal. Hij klapt volkomen dicht, er komt geen stom woord meer uit.

Ik hang mijn jasje op aan de kapstok en loop met uitgestoken hand op haar af. ‘Dag mevrouw Aalbers, ik ben nou Paula,’ zeg ik met een beminnelijke glimlach en overhandig haar de bloemen. ‘Kijk eens, die zijn voor u.’

Ze bekijkt ze alsof ik haar een dood konijn in haar handen duw en trekt een zuinig mondje. ‘Nou zeg, dat is helemaal niet nodig. Je reinste geldverspilling.’

Marcel kijkt me hulpeloos aan.

‘U kunt naar binnen gaan, juffrouw. Marcel loop jij even mee naar de keuken?’

Tja, lekker dan. Daar sta ik. Deze koude douche heb ik doorstaan. Dat kan nog leuk worden.

Voorzichtig open ik de deur waarvan ik denk dat het de deur van de woonkamer is. Er staat een groen fluwelen bankstel, met op de rug en armleuningen witte, kanten kleedjes tegen vet- en slijtplekken. Voor de ramen staan geraniums en cactussen. Boven de schoorsteenmantel, met daaronder een gaskachel, hangt een ‘Jezus aan het kruis’. Op de schoorsteenmantel staat een trouwfoto en een foto van Marcel. Op de eikenhouten, vierkante eettafel ligt een bijbel. De salontafel is bedekt met een glasplaat en in het midden staat een doosje onderzettertjes. De wandversiering bestaat uit ingelijste printjes van Rembrandts Staalmeesters en een madonna met kind.

De sombere, kille sfeer van schuld en boete bekruipt me als een koud spook. Deze kamer heeft nou werkelijk niets gezelligs. Alles is keurig netjes. Voor de televisie hangt een kleed, dat kennelijk wordt weggehaald als er gekeken wordt.

Marcel's vader is blijkbaar niet thuis. Uit de keuken hoor ik

harde stemmen, het lijkt wel of Marcel vet ruzie met zijn moeder heeft. Ik sluip naar de deur en luister met ingehouden adem.

‘En als je maar weet dat zo’n meisje je doodongelukkig maakt, daar kan nooit iets goeds uit groeien, jongen. Je vader en ik zijn er helemaal niet blij mee. Waarom neem je geen net meisje uit onze gemeenschap. Geloof me maar, dit meisje deugt niet. Het is een lichtzinnig meisje!’

Onbewust houd ik mijn hand voor mijn mond. Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt! Wat is er mis aan mij? Hoe kan dat mens zo’n oordeel over me vellen? Ze kent me niet eens!

Zachtjesaan wordt me een heleboel duidelijk. Arme Marcel, wat moet hij geleden hebben onder de druk van de christelijke dogma’s, die precies aangeven wat wel en niet goed is. Van de weeromstuit knoop ik gauw het tweede knoopje van mijn blouse dicht.

Naderende voetstappen beletten mij verder te luisteren. Gauw ren ik naar de bank en plof net op tijd neer. Een kale man in een bruin, ribfluwelen pak komt de kamer in. Met een ernstige, achterdochtige blik staart hij mij even zwijgend aan. Ik haast mij om op te staan, loop op de man toe en steek mijn hand uit.

‘U moet Marcels vader zijn? Ik ben Paula, zijn nieuwe vriendin.’

De man is net iets kleiner dan ik, maar dat komt waarschijnlijk door zijn licht gebogen houding alsof hij in een begrafenisstoet meeloopt. Hij grijpt vluchtig mijn uitgestoken hand en mompelt: ‘Hm, ja ja, zo, mooi is dat.’

Dan loopt hij voor me langs en gaat in een stoel bij het raam zitten. Hij pakt de keurig opgevouwen krant van het tafeltje ernaast. Alsof ik niet besta, duikt hij achter zijn krant weg en houdt hem omhoog als een soort schild om zich tegen mij te beschermen.

Zachtjes sluip ik weer naar de bank, ga op het randje zitten, houd mijn benen schuin strak tegen elkaar en trek nerveus aan mijn rokje om mijn blote knieën te bedekken, maar het rokje is te kort.

De man kijkt even schuin achter zijn krant weg en glimlacht naar me. Hij laat zijn blik op mijn knieën rusten. Ik voel dat ik een kleur krijg. Verlegen lachend kijk ik terug. Meteen duikt hij weer veilig weg achter zijn papieren scherm.

Vreemde lichtbeelden van een vieze, ouwe vent en een gat in de krant dringen zich aan mij op. Ik bijt op mijn onderlip om niet te lachen. Op dat moment komt godzijdank Marcel binnen.

‘Pa, dit is Paula van Laken,’ roept hij tegen de krant.

‘Ja jongen, de juffrouw heeft zich al voorgesteld,’ komt het laconiek achter de krant vandaan.

Nu komt ook zijn moeder naar binnen met de koffie. ‘Blijft u een kopje koffie, juffrouw?’ Uit het gereserveerde ondertoontje daalt een zekere vijandigheid op mij neer.

‘Graag, zeg u maar Paula hoor,’ antwoord ik nerveus.

‘Ja ja,’ schampert ze terug en duwt een koektrommel met kano’s onder m’n neus.

Ik durf amper een hap te nemen. Bang om op de bank te kruimelen houd ik mijn hand onder de kano.

‘Ik heb een schoteltje voor u op tafel gezet, juffrouw.’

Ik pak het gauw en leg de kano erop. Het zweet breekt mij aan alle kanten uit, ik krijg overal jeuk. Van de zenuwen begin ik aan mijn kettinkje te plukken, waardoor het knoopje van mijn blouse weer losschiet.

De moeder kijkt mij misprijzend aan. Ze heft haar hoofd in mijn richting alsof ze me ter plekke in de vloer wil laten wegzakken. Ik knoop gauw mijn blouse weer dicht.

‘En naar welke kerk gaat de juffrouw?’

‘Hè ma, toe nou!’ roept Marcel.

‘Eh, wij gaan altijd met kerst naar de kerk,’ antwoord ik braafjes. ‘Maar we zijn wel gelovig hoor,’ zeg ik er gauw achteraan. ‘We zijn katholiek.’

‘Katholiek! Puh.’

‘Hè ma, wat maakt dat nou uit! Paula gaat ook heus weleens met ons mee naar de kerk.’

‘Nou jongen, dat zullen we wel zien, zover is het nog lang niet.’

De vader legt eindelijk zijn krant weg en mengt zich nu ook in het gesprek. ‘Ja, juffrouw, u moet ons maar niet kwalijk nemen, maar wij houden er zo onze principes op na.’ Even speelt er een zalvend glimlachje rond zijn lippen. ‘Wij hebben onze jongen opgevoed in het besef dat wij slechts hier op aarde zijn om de Schepper te dienen. Wij hebben tot de Here gebeden hem voor het zondige Westen te behoeden en hem na zijn studie weer veilig in onze gemeente te laten terugkeren.’

Waar gaat dit heen?

‘Wij hebben altijd voor ogen gehad dat hij met een net meisje uit onze kerkgemeenschap zou trouwen, ziet u.’ Hij buigt iets voorover in zijn stoel. Zijn voorhoofd spant zich zodat alle rimpels eruit verdwijnen. Het zalvende lachje verandert in een satanische grijns en zijn ijskoude, grijze ogen boren zich spottend in de mijne.

‘Pa!’

Pa Aalbers trekt vermanend zijn wenkbrauwen op. Ik zie Marcel onderdanig worden. In dit huis heerst een patriarchaat, dat is wel duidelijk, daar ga je niet zomaar tegenin.

‘Geeft niet, joh,’ zeg ik. ‘Je ouders hebben recht op hun eigen mening. Toch?’

Zijn moeder staat abrupt op uit haar stoel en zegt resoluut: ‘Juist ja, zo is het maar net. Als u maar weet dat de Here onze zoon zal behoeden voor het kwaad. En wij zijn Gods helpers, dat is onze plicht. Marcel, het lijkt me het beste dat je juffrouw van Laken nu naar huis brengt.’

Met een krijtbleek vertrokken gezicht staat hij op. ‘Kom Paula, we kunnen beter gaan.’

Verbouwereerd sta ik ook maar op en steek mijn hand uit naar

zijn moeder. ‘Daag mevrouw.’

Ze negeert mijn hand en wendt demonstratief haar hoofd af.

De vader duikt weer laf weg achter zijn krant. Marcel sleept mij het halletje door. In het voorbijgaan gris ik mijn jasje van de kapstok. Hij is woedend en heeft mijn arm zo stevig vast, dat ik met een van pijn vertrokken gezicht op mijn onmogelijke naaldhakken over het tuinpad achter hem aan dribbel.

Als een idioot scheurt hij de straat uit. Verongelijkt wrijf ik over mijn arm. Ik heb even geen zin om iets tegen hem te zeggen. Dat is misschien maar beter ook. Zijn gezicht staat op onweer, net als het mijne trouwens.

Op de grote weg reageert hij zich af op het gaspedaal. Twee keer zie ik de flits, dat zijn weer twee vette bekeuringen, maar ik durf er niets over te zeggen. Eigenlijk ben ik een beetje bang van hem. Zo kende ik hem nog niet.

‘Verwijt je het mij nu?’ vraag ik even voorbij Amersfoort.

Hij heft zijn rechterhand op. Even denk ik dat hij mij wil slaan. Zijn mond gaat open alsof hij naar lucht hapt, dan perst hij zijn lippen op elkaar, balt zijn vuist, laat zijn arm langzaam zakken, ontvouwt zijn hand en omvat het stuur weer. Aan zijn witte knokkels zie ik dat hij het haast fijnknijpt. Gedurende de rest van de reis heb ik ook geen zin meer om nog iets te zeggen.

Voor mijn flat stap ik als eerste uit. ‘Ga je nog mee naar boven?’

Hij smijt de autosleutels van mijn 206 Cabrio in mijn hand. Hij is zo opgefokt dat ik eigenlijk liever heb dat hij naar zijn studentenkamer gaat. Zonder een woord te zeggen haalt hij zijn fiets van het slot en zwiept zijn lange been over de bagagedrager. Met gekromde rug trapt hij weg.

Ik ken hem nu een maand. Ontmoet tijdens een studentenfeestje, waar mijn vriendin Jolijn en ik door onze gezamenlijke vriend Herman waren uitgenodigd. Ik moest Marcel versieren want hij bleef maar wat stug kijkend in zijn hoekje zitten. Ik viel

op zijn uiterlijk: een onwijs breedgeschouderde, slanke spetter met helderblauwe ogen in een gebruind gezicht. Ik plofte naast hem neer en knoopte een gesprekje met hem aan. Hij studeert rechten en zit in zijn laatste jaar. Hij wil advocaat worden.

Hij had mij wel verteld dat hij uit een orthodox-gereformeerd gezin kwam en dat zijn vader niet alleen koster van de christelijke kerk in Nunspeet was, maar ook nog een gewaardeerd ouderling van de christengemeenschap.

We hebben alleen nog maar gezoend. Ik wil wel meer, maar dat wil hij niet. Ik vermoed dat hij nog maagd is. Seks voor het huwelijk is in zijn milieu een doodzonde.

Maar nu ben ik behoorlijk pissig over hoe hij zich tegenover mij gedraagt. Tegelijkertijd heb ik medelijden met hem. Kon hij er nou maar eens gewoon over praten. Volgens mij zit hij behoorlijk gevangen in de conventies van zijn geloof. Toch heeft hij iets waardoor ik hem woest aantrekkelijk vind.

Ik ren de twee trappen op naar mijn appartement. In het gangetje van mijn appartement knoop ik mijn blouse al los, voordat ik de slaapkamer bereik gooi ik hem uit. Mijn beha slinger ik over het bed. Terwijl ik de rits van mijn rokje probeer los te wurmen, schop ik de schoentjes uit. Op mijn blote voeten loop ik naar het bad, met één hand draai ik de kraan open. Voor het bad laat ik mijn rokje op mijn voeten zakken en stap eruit. Daarna trek ik mijn string omlaag en werp die met een boog de slaapkamer in.

Voor de grote spiegel wurm ik alle spelden uit mijn haar. Als mijn haar golvend over mijn schouders valt gooi ik mijn hoofd achterover, schud een paar keer heen en weer zodat mijn gekwelde tooi weer lucht krijgt, steek het weer op en klem het vast met een haarkam. In m'n nakie ren ik de gang door, gris mijn tas van de grond, pak mijn mobiel eruit, loop weer terug naar de badkamer en laat me eindelijk in het bad zakken. Met gesloten ogen luister ik naar het suizen van mijn bloedsomloop.

Na twintig minuten ben ik weer wat tot mezelf gekomen, pak mijn mobiel en selecteer het nummer van Jolijn.

We kennen elkaar al sinds onze prille jeugd. Op school werden we als een tweeling gezien omdat we sprekend op elkaar lijken. Jolijn is twee maanden ouder dan ik. De eerste vijf jaar van ons leven woonden we naast elkaar. Maar ja, toen mijn ouders een nieuw huis hadden laten bouwen aan de plas zijn we verhuisd. We gingen naar dezelfde scholen en nu werken we allebei in het AMC. Jolijn op chirurgie en ik op interne. We zijn nog steeds onafscheidelijk. Ik kan mij geen dag heugen dat we elkaar niet gesproken of gezien hebben.

‘Hoi meis, waar zijn jullie nou?’ tettert ze in mijn oor.

‘Hé kanjer, nou dat wil je niet weten. Ik lig heerlijk thuis in bad.’

‘Wat! Met z’n tweetjes?’

‘Nee, alleen.’

‘Ah nee, dat meen je niet. Jullie waren toch naar Marcells ouders?’

‘Ja, waren, ja... Hé Jolijn, zie ik je straks in de kroeg op de hoek? Ik heb zin om me te bezatten.’

‘Ja oké, maar dan krijg ik wel alle pikante details te horen?’

‘Beloof ik. Hé, tot straks hè. Doe doe!’

Ik stap uit bad en droog me af, daarna vis ik het roze topje dat ik vanmorgen in eerste instantie had aangetrokken van de grond. Voor de spiegel doe ik mijn haar in twee losse vlechten, maak mijn ogen lichtjes op en bewerk mijn lippen met lipgloss. In de spiegel staar ik naar het zwarte streepje tussen mijn benen. Even sluit ik mijn ogen, met een sissend geluid zuig ik de lucht tussen mijn tanden naar binnen terwijl ik over mijn buik wrijf. Het is al weer eeuwen geleden dat een man me heeft aangeraakt. Ik had me dit weekend zo anders voorgesteld. Heimelijk had ik gehoopt Marcel het bed in te krijgen en ’s morgens in zijn armen wakker te worden om opnieuw in elkaar op te gaan.

Met mijn tasje over de schouder slenter ik naar ons kleine stamcafé op de hoek. Het is al laat in de middag. Het verkeersgeluid heeft plaatsgemaakt voor het zachte ruisen van de majestueuze bomen die de stad overspoelen met hun zomerse geur. De negentiende-eeuwse, koloniale huizen koesteren zich statig in de laaghangende avondzon. Dit is het fijnste moment van de dag. Heerlijk om op zo’n zinderende zomeravond met mijn vrienden tot laat in de avond op het terrasje van onze stamkroeg te genieten van een goed glas wijn.

Er zijn nog maar een paar stoeltjes vrij. Herman ziet mij aankomen, hij pakt er meteen een voor me. ‘Hé schoonheid, kom lekker bij me zitten. Ben je alleen vandaag?’

Herman is het prototype van de eeuwige student. Hij studeert medicijnen, maar schijnt de vrouwelijke anatomie liever in de praktijk te bestuderen dan zijn kennis uit studieboeken te halen. Hij begrijpt wat er in vrouwen omgaat, volgens hemzelf dan. Volgens mij zit dat begrip vooral in zijn broek. De seks met hem is super, zegt Jolijn. Daar kan ik helaas niet uit eigen ervaring over meepraten. Voordat ik met Marcel was fantaseerde ik weleens over hem, maar om een relatie met hem te beginnen... Daar is hij mij veel te oppervlakkig voor. Hij is hooguit goed om een brandje te blussen. Een klit is hij zeker niet, volgens Jolijn.

‘Pfff, wat een hitte hè,’ zeg ik terwijl ik naast hem neerplof.

Hij bestelt een wit wijntje voor me.

‘Waar is onze adonis?’ vraagt hij plagerig.

Ik rol met m’n ogen en trek een scheve mond. ‘Weet ik veel, ik ben zijn oppas niet. Kunnen we het misschien ergens anders over hebben?’ Ik maak een time-outgebaar.

Op dat moment komt Jolijn uit lijn 6 rollen. Ze gooit het haar naar achter. Ze ziet ons al zitten en loopt naar ons toe. Ondertussen graait ze een leeg stoeltje mee. Voor ons tafeltje zwaait ze het met een klap weer neer.

‘Hoi hoi, daar ben ik dan, ge-zelli.’ Ze schuift haar zonnebril over haar haren en begint in haar tas te graaien. ‘Doe mij ook maar een wit wijntje,’ zegt ze als de serveerster langsloopt. ‘Ah, daar zijn ze. Ja, ik kon mijn sleutels niet vinden,’ grinnikt ze, ons met een verwarde blik aankijkend.

‘O, maar dan had je wel bij mij kunnen overnachten hoor,’ plaagt Herman.

‘Jaja, dat zal wel. Nee mannetje, dat feestje gaat mooi niet door. Trouwens, dan was ik gewoon met Paula meegegaan. Hè, meis?’

We lachen om Hermans beteuterde gezicht.

‘Maar vertel eens. Hoe is het gegaan? Je bent bij Marcells ouders geweest.’

Op speelse wijze geef ik ze een plastisch beeld van de gruwelen die ik heb moeten doorstaan. Herman schaterlacht alleen maar. Jolijn laat af en toe een meewarig ‘ah dat meen je niet’ of een verbaasd ‘nee meis!’ horen.

We zitten ondertussen aan ons derde wijntje en ik begin al aardig teut te worden. Ik heb ook de hele dag nog niets behoorlijks gegeten.

‘En waar is Marcel dan nu?’ vraagt Jolijn verbaasd.

‘Ja, dat weet ik niet. Hij is zonder iets te zeggen op z’n fiets gestapt.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Thuis, op zijn kamer denk ik.’

‘Wat een lul de behanger,’ zucht Herman hartgrondig en slaat een arm om me heen.

Hij wenkt de serveerster en bestelt nog drie wijntjes, een portie bitterballen, een kaasplankje en voor mij twee tosti’s.

Ik vlij me even tegen hem aan. ‘Jij gaat me toch niet dronken voeren, hé lullo? Pas op hoor,’ zeg ik terwijl ik hem flirterig aankijk.

Opeens moet ik onwils nodig plassen.

Als ik van het toilet terugkom is ons groepje uitgebreid met lui van het studentenhuus een eindje verderop in de straat. De brallerige koorballen overladen Jolijn en mij met hun stoere machoverhalen. Zeer tot ongenoegen van de twee studentes, die kort, blond en te dik zijn. Bovendien zien ze er niet uit met hun verbrande neuzen, rode koontjes en verbrande schouders. Ze waren naar het strand geweest.

Herman staat achter me met zijn armen om mijn buik geslagen. Hij likt aan mijn oorlelletje, streelt dan sensueel met zijn vinger mijn hals. Ik laat hem zijn gang gaan. We wiegen loom mee op de muziek die uit de kroeg komt. Ik voel iets hards in mijn billen prikken, en sla mijn armen achterover om zijn nek. Hij drukt zijn neus in mijn hals. De hele avond glijden zijn handen zwoel en loom over mijn lichaam. Ik laat het heerlijk over me komen.

Tegen halftwee tikt Jolijn me op mijn schouder. Met een wazige blik kijk ik op.

‘Hé meis, mijn taxi is er, ik ga ervandoor, doei hè.’ Ze rent naar de Mercedes van de TCA. Onderweg breekt haar naaldhak, ze zwikt door haar enkel en kijkt lachend om. ‘Shit! Dat heb ik weer!’

Ik giechel lallerig terug. Opeens realiseer ik me dat ik, met een arm om zijn nek, op Hermans schoot zit. Ik kijk hem aan en wrijf mijn voorhoofd tegen het zijne.

‘Ik moet alweer plassen, Herman,’ lal ik. ‘Ik ben zo teut als wat. Bestel jij even koffie?’ Met een hand in mijn kruis dribbel ik naar het toilet. Ome Sjaak, de kroegbaas, vraagt of het wel gaat. Ik steek mijn duim op.

Als ik terugkom duik ik weer bij Herman op schoot en begin hem te tongen. De koffie brengt me weer een beetje bij m’n posities. We zijn nog de enige gasten. Als de kroegbaas zegt dat hij gaat sluiten, sta ik op en trek Herman uitnodigend uit zijn stoel. Hij heeft mijn vragende blik begrepen en slaat zijn arm om me heen. De straatlantaarns werpen hun illuster schijnsel op de verlaten straat. De knarsende trams kwellen de tramrails niet langer. Het enige geluid is het klikken van mijn naaldhakken.

Als twee zielen door de passie gedreven lopen we zwijgend naar mijn flat. Iedere vezel in mijn lichaam schreeuwt om bevrediging.

We strompelen gniffelend de drie treden op naar de toegangsdeur van het appartementencomplex. Ik graai in mijn tas naar mijn sleutels en trek Herman de lift in. Daar sla ik één been om hem heen en begin hem weer te tongen. Ik ben zo hitsig als een dolle stier. Even kom ik tot bezinning als de lift met een schokje stopt. Ik open de deur van mijn flat, sleur Herman aan zijn broekriem naar binnen en sleep mijn gewillige prooi achter me aan naar de woonkamer.

Daar geven we ons over aan onze opgezweepte lusten. Jolijn had niets te veel gezegd. Herman kon er wat van.

‘Poeh poeh, dat was cool, zeg. Wat was ik dáár aan toe,’ zucht ik voldaan na onze uitspatting en laat me op de bank terugvallen.

Herman ploft naast me neer. Nu bekijk ik hem nog eens goed. Ieder detail aan zijn lichaam bevalt me. Dan richt ik mijn blik tussen zijn benen. ‘Dat ventje heeft behoorlijk zijn best gedaan,’ grinnik ik, terwijl ik de maat probeer in te schatten. ‘Jij hebt precies mijn maatje,’ zeg ik ondeugend glimlachend.

Herman schaterlacht.

Opeens voel ik me naakt en ren naar de slaapkamer. Daar doe ik gauw een schoon slipje aan en gooi een T-shirt over mijn naakte lijf. Ik wil dat hij nu weggaat. Ik heb er genoeg van, ik ben doodop, ik wil slapen, en zonder gezelschap graag.

Als ik weer terugkom werp ik hem zijn kleren toe. ‘Nu moet je wel weer naar je eigen huis,’ zeg ik bitcherig.

Gelukkig doet Herman niet moeilijk. Vanuit de grote stoel kijk ik hoe hij zijn kleren uit de knoop haalt en hij zijn goddelijke lichaam weer verbergt. Het is best een lekker ding, maar dat zal ik nooit tegen hem zeggen, dan gaat hij helemaal naast zijn schoenen lopen. Ik loop met hem mee naar de deur. Na een laatste gulzige tongzoen en een tikje op mijn billen, verdwijnt mijn one night lover in de nacht. Niemand heeft het gezien, niemand zal het ooit weten. Ik doe de lichten uit, loop naar de slaapkamer, gooi mijn T-shirt uit en duik mijn bed in.

Voor het eerst vanavond moet ik aan Marcel denken. Ik voel mij wel een beetje schuldig. Hij mag dit nooit te weten komen. En als ik niet zo veel gezopen had, was het waarschijnlijk nooit gebeurd. Nou ja, dan moet hij ook maar niet altijd zo preuts doen. Hallo, we leven wel in 2003! De seksuele revolutie van onze ouders ligt al jaren achter ons. Misschien maak ik het wel uit. Misschien ben ik wel te wild en te uitbundig voor hem. Misschien passen we gewoon niet bij elkaar.

Ik slaap een gat in de dag, en als ik niet gewekt was door de bel had ik tot diep in de middag doorgemaft. Met een spijker in mijn duffe hoofd neem ik de huistelefoon op. ‘Ja,’ zeg ik met een slaapstem en een dikke, gortdroge strot.

‘Jezus meis, doe eens open,’ klinkt Jolijns afschuwelijk heldere stem door de speaker.

Ik druk open, zet de deur van mijn flat op een kier, loop door naar de badkamer en duik onder de douche. Ik voel me zo ontzettend vies. Met een hand voor mijn mond snuif ik mijn adem op. Het lijkt wel of ik een dooie rat heb gegeten. Onder de warme straal word ik weer een beetje mens.

In de gang hoor ik Jolijn roepen. ‘Joehoe!’

‘Ik ben hier!’ roep ik terug.

Jolijn komt de badkamer in.

‘Sorry, meid. Ik moet effe bijkomen hoor,’ zucht ik. ‘Kun jij een sterke bak koffie zetten. Ik heb een dijk van een kater.’

Als ik de badkamer uit kom, zit Jolijn op mijn bed mijn kleren die ze her en der van de grond heeft verzameld op te vouwen. Ze strijkt mijn mantelpakje glad, waarna ze het op een hangertje in de kast hangt.

Ik pak een schone handdoek en begin mijn haren te drogen.

‘Zo meis, ben je daar, gaat het weer een beetje?’ vraagt ze met een begripvolle glimlach. Met een dichtgeknepen neus overhandigt ze me mijn topje en het T-shirtje met de twee slipjes van de vorige avond. ‘Deze doe je toch zeker niet meer aan, hè. Stop ze maar gauw in de wasmand. Ik heb schone kleren op je bed gelegd en de koffie loopt door. Ik zie je zo,’ moedert Jolijn. Ze beent de gang door naar de grote eetkeuken.

Ik heb helemaal geen zin om me aan te kleden en sla een handdoek om me heen. Ik wapper vluchtig door mijn haar. Het moet vanzelf maar drogen. Een föhn op mijn gekwelde hoofd kan ik nu niet verdragen.

Jolijn is een echte schat. Ze overhandigt me een groot glas sinaasappelsap. ‘Opdrinken! Nú!’ Op tafel staat een dampende kop koffie voor een bordje met daarop een cracker dik belegd met bramenjam. Gelukkig zeurt ze niet aan mijn kop. Aan de grote keukentafel zit ze zwiĳgend tegenover me.

Onze ogen ontmoeten elkaar. Ik grinnik verlegen.

‘Was het een beetje lekker met Herman?’ vraagt ze ineens, met een nieuwsgierige twinkeling in haar ogen.

‘Ja, erg hè. Het is op een vette vrijpartij uitgelopen. Ik had te veel gezopen, en eerlijk gezegd was ik er ook wel aan toe. Nou ja, je kent Herman.’

‘Ik dacht al zoiets toen ik jullie zo gezellig saampjes zag. Je zat hem onwijs te versieren. Nou lekker toch.’

‘Marcel mag dit nooit te weten komen, hoor.’

‘Ben je gek, meis. Van mij krijgt die droogkloot niets te horen. Ik begrijp trouwens niet wat je in hem ziet. Kennelijk doen jullie het niet met elkaar, of hij kan er niks van, anders zou je niet vreemdgaan met Herman.’

Ik schuifel wat onhandig op mijn stoel heen en weer. Normaal gesproken delen we alle intieme details met elkaar, maar iets weerhoudt me om open kaart te spelen. Misschien is het wel de schaamte, omdat nu uitkomt dat Marcel en ik het nog nooit gedaan hebben. Ergens voel ik ook wel aan dat er iets scheef zit.

‘Ach, misschien geef ik hem de bons, zet ik er een punt achter. Gister heb ik zo’n vreemde kant van hem gezien. Maar ja, ik vind hem ook wel weer een hunk.’

‘Nou meis, weet waar je aan begint, volgens mij spoort die gozer niet helemaal.’ Jolijn trekt een gedecideerd gezicht.

Op dat moment gaat de bel. ‘Shit! Het is Marcell!’ roep ik nerveus, wanneer ik uit het raam naar beneden kijk.

Terwijl ik naar de slaapkamer spurt brul ik: ‘Lieverd, jij moet opendoen!’ In de slaapkamer gooi ik mijn handdoek af, spring in een slipje, gooi een schoon topje over mijn hoofd, hijs me in een capribroek, wurm me in mijn sneakers en schud mijn haar los. In de gang kijk ik in het voorbijgaan even in de spiegel. Ik zie er niet uit. Ik lijk wel een vogelverschrikker, mijn haar staat alle kanten uit. Nou ja, is nu niets meer aan te doen. Het moet maar zo.

Jolijn en Marcel zitten aan de keukentafel. Jolijn met een stuurse blik, Marcel onbeholpen en slungelig als altijd.

Ik pomp alle energie die ik nog in me heb door mijn aderen en ren het trapje naar de keuken af.

‘Hoi! Tada-a!’ roep ik met één been naar voren en m’n handen in m’n zij, alsof ik zo uit een surprisetaart spring, mijn blote navel showend, die van onder mijn topje Marcel uitdagend aanstaart.

Jolijn kan zich nauwelijks goed houden als ze Marcells onthutste gezicht ziet.

Opeens realiseer ik me dat ik eigenlijk wel erg raar doe. Om de situatie te redden probeer ik zo gewoon mogelijk Marcel te begroeten. ‘Hai schat,’ fleem ik. ‘Kom je doen?’

Jolijn bijt op haar onderlip. Haar ogen verraden een gierende lachbui. Ik ga parmantig naast Marcel zitten, trek mijn wenkbrauwen op en sper mijn ogen wijd open. ‘Nou? Wat kom je doen?’ Op het moment dat hij eindelijk zijn mond opent, onderbreek ik hem. ‘Ik dacht: die zien we nooit meer ... te-rug!’ zing ik met mijn vingers de maat aangevend.

Zijn onbeholpenheid wakkert mijn ontembare plaaglust alleen nog maar verder aan. Hij kijkt even geërgerd naar de proestende en snuivende Jolijn, die haar slappe lach maar niet onder controle schijnt te krijgen, maar verlegt gelaten zijn blik naar mij.

Ik slaag erin mijn gezicht in de plooi te houden, met een schuin

hoofd en mijn ogen nog wijder opengesperd, kijk ik hem aan. Dat is te veel voor Jolijn, ze staat op, rent met de hand voor haar mond de gang door en sluit zich op in mijn slaapkamer. Marcel kijkt haar nijdig na. De deur slaat met een knal dicht. Ik doe het zowat in mijn broek en zit me te verbijten.

Hij onderneemt opnieuw een poging. Ik ben eigenlijk wel benieuwd wat hij te zeggen heeft.

‘Paula, ik kwam om je te zeggen...’

‘Ja-a?’ onderbreek ik hem vragend, waardoor hij meteen weer van zijn à propos raakt.

‘Dat, eh, nou ja dat, ik eh... Dat ik het heel erg vind hoe mijn ouders je hebben behandeld,’ komt er hortend uit.

Ik zie de gekwelde uitdrukking op zijn gezicht. Mijn opkomende slappe lach maakt plaats voor koele verontwaardiging. ‘Je ouders? Ja dat kun je wel zeggen, ja. Maar-eh, niet alleen je ouders.’

‘Ja, zij en, enneh, ik ook. Ik was kwaad.’

‘Dat heb ik gemerkt. Ik was de auto nog niet uit en meneer zat al op zijn fiets, zonder een woord te zeggen. En weg was ie.’

‘Ja ik weet het,’ zegt hij met gebogen hoofd.

‘Maar ik wil je niet kwijt. Ik ben stapel gek op je. Geef me alsjeblieft nog een kans?’ Hij zit erbij alsof hij zwaar gezondigd heeft. Het heeft iets vertederends hem met zijn bijna twee meter als een klein jongetje zo te zien zitten.

Ik pak zijn grote hoofd in mijn handen en druk een kusje op zijn lippen. Met één hand ros ik door zijn blonde haar.

‘Ah joh, het is al goed, maak je maar niet de sappel. Zo gauw ben je niet van me af.’ Ik hoor het mezelf zeggen. Tegelijkertijd schiet door me heen dat ik er misschien beter aan had gedaan om eerlijk tegen hem te zijn. Gewoon had moeten zeggen dat we niet echt bij elkaar passen. Dat we zo’n verschillende achtergrond hebben, dat hij misschien beter af is met een meisje uit zijn eigen

kring. Dat zijn ouders misschien toch gelijk hebben.

Dan twijfel ik weer. Misschien groeien we ooit naar elkaar toe en wordt hij wat lossier naarmate we elkaar langer kennen. Maar wil ik daar wel in investeren?

Jolijn komt op haar tenen het trapje naar de keuken af. Ze kijkt ons met een ondeugende, onderzoekende blik aan. 'Ja, sorry hoor meis, maar je deed ook zó raar. Ik kreeg de slappe lach.' Dan kijkt ze naar Marcel. Haar ogen lachen hem nog steeds uit.

Hij staat abrupt op. 'Ik moet aan mijn scriptie werken,' zegt hij met een ernstig gezicht.

'Ga je nou alweer?' roep ik.

'Van mij hoef je niet weg hoor,' voegt Jolijn er nog vilein aan toe.

Met een paar grote stappen zwaait hij met zijn lange benen over het trapje en loopt de gang in. Ik ren achter hem aan. Bij de deur kust hij mij onhandig met samengeperste lippen op mijn mond en weg is ie weer.

Wanneer Jolijn mijn beteuterde gezicht ziet, zegt ze: 'Kom op, we gaan naar het strand. Kan ik een bikini van jou lenen?'

Eigenlijk ben ik daar wel aan toe. Lekker mijn roes uitslapen in de zon, even nergens aan denken. Gelukkig zeurt Jolijn niet verder aan m'n kop over Marcel. Dat hij niet tot haar bloedgroep behoort, weet ik nou zo langzamerhand wel. Ik hoop maar dat we niet uit elkaar groeien. Als ik Jolijn zou kwijtraken, weet ik nog zo net niet voor wie ik kies. Ik kan me een leven zonder haar gewoon niet voorstellen. Ze is me liever dan m'n echte zus Suzanne.

Zolang ik me kan herinneren speelt Suzanne al de baas over me. Ze vindt dat ik raar doe, mannengek en behaagziek ben, en overall waar ik kom altijd de aandacht opeis. Volgens mij haat ze me, terwijl ik haar juist bewonder. Ze is negen jaar ouder dan ik en komt echt uit een andere tijd. Onze werelden liggen mijlenver uit elkaar. Wat zij allemaal al heeft bereikt zal ik waarschijnlijk in